

moltíssims, no poquets, i de vegades quan u planta piques és molt complicat poder arribar a acords.

Però, vaig a dir-li –i vosté ja ho ha dit–, este darrer observatori vam decidir això, crear una comissió i, a més a més, aprovar, pràcticament jo diria per unanimitat perquè dels deu festius en nou va haver-hi unanimitat i sols es va haver de votar per un. Per tant, jo considere que n'hi havia unanimitat total. *(Soroll de papers)*

I vullc que tinga clar que la nostra política sempre ha consistit en el suport, promoció i foment de l'activitat comercial donada la seua indubtable transcendència social i urbana, a més de la importància que té en termes de creació de llocs de treball, així com d'aportació a l'economia del nostre territori. I així ho demostren les darreres xifres de l'INE: amb les dades de setembre de 2016, l'import de la xifra de negocis ha augmentat en el sector del comerç un 4,7%, superior a la de l'estat, un 4%, respecte al mateix mes de l'any anterior. Anem bé.

Per altra banda, l'índex de personal ocupat en el sector del comerç, també al mes de setembre de 2016, s'ha incrementat un 3,8% sobre el mateix mes de l'anterior; a nivell estatal, l'augment ha sigut del 2,1%.

Quant a estudis –que vosté fa la pregunta–, d'estudis d'impacte de la llibertat d'horaris sobre el comerç de proximitat, li puc dir que ja n'existixen molts de signe variat i contradictori segons l'autoria. El Consell –vullc dir-li– té una política coherent respecte dels horaris comercials que s'ha vist interferida per una normativa mal feta, *requetemalfeta* pel govern anterior.

I reitere el nostre posicionament, que és el de treballar des del màxim rigor amb totes les parts implicades –ja ho dit–, ajuntaments, agents socials, buscant l'equilibri de totes les parts: treballadors, treballadores, consumidors, grans mitjans i xicotets comerços.

I no cal que li diga, perquè la nostra postura està molt ben reflectida en el pacte del botànic, ¿no? I entre altres aspectes, preveu la transformació d'un model productiu basat en el coneixement, la investigació i el desenvolupament innovador i articulat sobre el principi de sostenibilitat social productiva ambiental i política i en el que estem sumits. En la decisió van a influir moltes variables.

Volem un model de comerç equilibrat que done suport al comerç de proximitat, on la regulació d'horaris done resposta a les necessitats concretes dels consumidors, treballadors, empresaris, turistes, i que comporten necessàriament la creació de llocs de treball, a ser possible de qualitat. I aquest últim punt és el que més ens importa: ocupació estable i de qualitat.

Si parlem de la funció social del comerç és important recordar que el comerç tradicional, a més d'assegurar l'abastiment a la població, fa que siga possible fer-ho de forma ràpida, còmoda i pròxima, sense necessitat de desplaçar-se amb cotxe, i és essencial per a no excloure determinats grups de la població, sent al mateix temps respectuós amb el medi ambient.

D'acord amb l'últim estudi d'hàbits de consum –que vaig tindre la sort de poder estar en la seua presentació–, prop del 20% dels consumidors utilitzen el xicotet comerç front al 65% dels supermercats; però en els dos casos el 59% no utilitza el cotxe, per la qual cosa prefereix el comerç de proximitat. A més, unes altres variables han d'influir en la decisió a

la que s'arribe respecte a aquest assumpte, com són raons de caràcter econòmic i de racionalitat en l'ús dels recursos.

Des del principi ho he dit clarament: hem d'abastar un acord, un equilibri entre els diferents formats comercials que no perjudique a ningú i que permeta conciliar la vida laboral i la vida familiar de totes les treballadores i treballadors; alhora que també no perjudique als comerços i a les consumidores i consumidors.

I he de dir-li, senyor diputat, que en això estem, i li dic que no és gaire fàcil, jo diria que molt complex i complicadíssim.

Primer, treballant per a arreglar els errors i el desgavell normatiu que va implantar l'anterior Consell, així com els litigis pendents.

Segon –com ja he dit–, tenir en compte...

La senyora vicepresidenta primera:

Conseller, ha d'acabar, ¿eh?

El senyor conseller d'Economia Sostenible, Sectors Productius, Comerç i Treball:

...–acabe de seguida–, a totes les parts i posant en comú des de l'observatori de comerç les propostes per a solucionar aquest tema.

I, tercer, sempre tenint com a eixos el respecte a la llei, les persones i la revitalització del nostre territori.

Moltes gràcies. *(Aplaudiments)*

La senyora vicepresidenta primera:

Moltes gràcies, senyor conseller.

Anem a continuar amb la pregunta número 594, que formularà el diputat senyor Miguel Ángel Mulet al conseller d'educació, del Grup Parlamentari Popular al conseller d'educació.

Senyor Mulet, si és tan amable de polsar el micro, quan vosté vullga pot començar a parlar.

El senyor Mulet Taló:

Honorable conseller, ¿quina és la planificació d'inversions per a les universitats públiques valencianes en aquesta legislatura? *(Aplaudiments)*

La senyora vicepresidenta primera:

Conseller, si polsa vosté. *(Veus)*

Quan vullga.

El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport:

Gràcies, senyora presidenta.

Gràcies, senyor diputat.

Com que tots estem d'acord que hem de millorar el finançament de forma estable per a les universitats valencianes i que el necessitem ara com es necessitava fa anys, nosaltres ja hem iniciat en els dos darrers exercicis, dos darrers pressupostos que hem presentat, el del 2016 i el del 2017, pujades tots els anys en la partida d'universitats.

I, per això, amb els recursos que tenim, que sabem que no són els suficients fins ara, el que intentem és aconseguir quatre objectius, quatre objectius molt senzills que són: millorar el finançament ordinari, fer-lo estable i que perdure; consolidar un sistema de beques que ajude a tot el món a poder accedir i que no es quede ningú fora del sistema per motius econòmics; incrementar el suport a la investigació; i, en quart lloc, pagar els deutes del deute històric que s'ha contret amb les universitats. *(Aplaudiments)*

La senyora vicepresidenta primera:

Senyor Mulet.

El senyor Mulet Taló:

Si estiguera el senyor Soler –que no està–, li diria que el senyor Montoro..., ell diu que no mos fa fàcil, però vostés tampoc els ho fan fàcil a les universitats.

¿Què esperàvem amb la seua contestació? Molt senzill, un compromís, amb dates i xifres, per l'augment del finançament autonòmic de les universitats públiques valencianes i la inversió real en el sistema universitari valencià. Però, res de res. El seu discurs pot sonar fins convincent, però la realitat és una altra.

Vaig seguir les indicacions que ens donava en una contestació a pregunta escrita el passat 10 de novembre i, després de les comprovacions pertinents, el finançament ordinari de les universitats públiques durant aquesta anualitat 2016 segueix ancorada en les xifres del 2015, sense rebre cap xicotet marge addicional. Només amb l'actualització del 2% de les despeses de personal i els pagaments compromesos.

Senyors diputats, invertir en la universitat, també és fer-ho en espais físics i dotar-los per a una bona qualitat educativa. Era aixecar campus Tarongers, campus Riu Sec, campus d'Alacant i Elx o els parcs tecnològics de les universitats valencianes.

Invertir en la universitat és tindre cura i millorar els transports públics, connexions i accessos per a arribar a aquests centres, com li recordava al nostre president el rector Climent en nom de tots els rectors en l'obertura de curs. ¿Els han fet cas, senyors del govern valencià?

Invertir en la universitat valenciana també és aportar per als seus recursos humans. ¿Com se'ns pot dir que aposten

per una universitat pública de qualitat i ens trobem que la despesa de personal de la Generalitat valenciana ha crescut en 2016 respecte al 2015 un 3,4% i, no obstant això, les universitats públiques només s'ha actualitzat el 2%? ¿A qui pretenen enganyar? ¿De què serveix que s'autoritze el pagament de la carrera professional al PAS si l'autorització en res compromet a les aportacions de La Generalitat?

I, ¿sap el que és més greu, senyor conseller? I no ho dic jo. Ho diu un sindicat que suposa..., per a vostés gaudix de tota solvència, l'UGT. Sense posar ni un duro, ni un cèntim d'euro dels pressupostos generals de La Generalitat, el que segurament suposarà que universitats com la de València no puga pagar-ho o que altres ho reduïsquen.

Supose que al segon torn, com seguixen en eixe incompreensible trauma depressiu emocional, encara no superat, tindrè més ració d'oposició, i tant se val. El que va passar antany ja és sabut i valorat pels ciutadans a les urnes.

Per finalitzar, em limitaré a llegir textualment unes declaracions que vosté ja coneix, fetes després que ficaren en marxa els pressupostos 2016. El rector de la Universitat Politècnica de València, Francisco Mora, al mes de setembre va dir amb total contundència i claredat: «Dirigir-se a la Generalitat valenciana, que la universitat –l'lig textualment– tenia altres expectatives respecte a aquest nou govern, més proximitat cap als problemes i més col·laboració per facilitar les solucions necessàries.» Però és que el rector de la Universitat d'Alacant també reclamà públicament un finançament just i suficient per al sistema universitari públic. I nosaltres li diem: ¿quan pensen començar a gestionar? ¿Quan pensen començar a treballar seriosament per la universitat pública valenciana? *(Aplaudiments)*

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, senyor Mulet.

Senyor Marzá, quan vullga.

El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport:

Gràcies, senyora presidenta.

La veritat és que sorprén, ¿no?, que parle vosté de traumes. Perquè si vostés foren metges, el que podríem parlar, perquè quasi tot el món ho podrà comprendre, és que amb les universitats el que vostés han fet és que un metge amb un pacient, de repent, li retira tot el seu medicament, o bona part d'ell, seguix retirant-li'l i, a mesura que li'l va retirant i veient que evidentment el pacient no millora, tot el contrari, encara li'l retira més, com és les baixades de més d'un 20% del finançament de les universitats valencianes mentres vostés governaven –les anaven asfixiant–. Arriba i resulta que, quan entra a l'UVI –que és com ens les han deixades– i comencen a tindre una certa respiració assistida –que és que comencem a pagar el que vostés els devien–, de sobte, va vosté als metges que estan a l'UVI i els diu: «¿Què fan? ¿Com és que no li deixa córrer la maratón demà a esta persona?»

Doncs, mire, ja està bé, ¿no? Jo diria que ja està bé de donar lliçons quan són vostés els que han portat ací a la situació que tenen les universitats públiques.

¿Vosté sap que, a més d'haver baixat eixe 20% en el pressupost del 2017, hem hagut de pressupostar 147 milions d'euros, 147 milions d'euros per a pagar deute contret per la seua gestió? 147 milions d'euros que, si vol, podem pensar en càlculs en B, que és el que significarien, o el finançament ordinari, el que significaria. Per tant, 147 milions d'euros és el 17%, el 17% de la partida d'universitat, el 17%. Per tant, diria que... poques lliçons poden donar. Aixina que no faja d'un metge que no ha funcionat fins ara, sinó que el que ha de fer és donar propostes, entenc, que siguen realistes, i no fer córrer a un malalt que està en l'UVI i dir-li que demà ha de córrer la maratón, com diem.

Les maratons es correran, sí. Amb nosaltres, clar. Ajudant-los, ¿eh?, amb una bona preparació. I com ho estem fent ja, fent els quatre eixos que li hem dit per a millorar.

En el diàleg. Vosté dia que no hi ha suficient diàleg. Hem constituït per primera vegada..., hem constituït per primera vegada la mesa de negociació col·lectiva d'universitats, cosa que no existia amb vostés, per a poder negociar i per a poder fer, entre altres coses, noves figures laborals i posar al dia eixos endarreriment que n'hi han.

I no només hem constituït eixa mesa, sinó que hem consignat en pressupost també millores laborals en una partida específica per a millores laborals de les universitats. Per tant, eixe és un bon començament també per a millorar el finançament ordinari.

A més d'això, hem pujat les beques, com deien abans; arriben moltes d'elles a diferents persones que abans no arribaven, per tant, podrà estudiar gent que fins ara no podia estudiar; hem incrementat moltíssim, més d'un 40% respecte a l'any 2015, les partides per a investigació, que també van per a les universitats i que volem que ajuden, entre altres coses, per a contractar joves investigadors que se n'havien anat fora. I a tot açò, com deia, hem de reduir eixe 17% de deute que tenim només per al pressupost del 2017 i que suposa 147 milions d'euros.

Per tant, ¿volem un sistema de finançament a llarg termini? Sí. I ja hem parlat amb les universitats que constituïrem eixa mesa per a dialogar, per a fer com ho volem fer, lligat, lligat..., s'està fent i s'està parlant amb els rectors. Ens hem reunit en diverses ocasions. Per tant, ja estem avançant en eixe sentit i lligant eixe finançament, com no pot ser d'una altra manera, al finançament del nostre territori. Perquè si no tenim els recursos, no podem augmentar tot allò que volem, els recursos per a les universitats.

Sí que podem fer..., traure de l'UVI al malalt i que, d'ací uns anys, d'ací un temps –per a nosaltres, si poguera ser demà, millor–, puguen córrer maratons, i les més prestigioses.

Gràcies. (Aplaudiments)

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, senyor Marzá. A més a més, per ajustar-se al temps.

Anem a passar... La pregunta que venia a continuació, la 619,

ha estat retirada. La 652 és la següent, que formula la diputada Mercedes Ventura, del Grup Parlamentari Ciudadanos, al conseller d'educació també.

Senyora Ventura, quan vosté vullga.

La senyora Ventura Campos:

Buenas tardes.

Señor *conseller*, una vez más, estoy aquí en el pleno para preguntarle sobre la jornada continua, que ya lo hice en el mes de julio.

Ya le indiqué que esta orden, la 25 del 2016, pues que tenía algunas lagunas y que iba a provocar muchas dificultades y muchos problemas.

Y la primera consecuencia negativa, pues tengo que indicar que lo muestran diferentes artículos. Por ejemplo: «Denuncian el trato discriminatorio de la educación a la jornada continua escolar». Las AMPA y la plataforma a favor de la jornada continua denuncian que se haga un trato discriminatorio a la jornada continua escolar.

Usted, en su decreto, en el artículo 2, indica que aquellos centros que deseen solicitar la jornada continua deben de ofrecer actividades voluntarias y gratuitas para las familias. Pero no indica en ningún momento que dentro de la jornada se pueda dar cabida a las actividades extraescolares de pago.

Por sorpresa de las familias que votaron la jornada continua, seis días después de la votación, aparece esta instrucción donde usted indica que en ningún momento «d'acord amb els centres educatius que s'acullen a aquesta ordre, abans de la citada, no poden efectuar cap tipus d'activitat extraescolar dins de la jornada escolar que supose la despesa per a les famílies, ni tan sols a un preu simbòlic».

Esta situación ha provocado, como usted bien sabe, malestar en la plataforma y, también, en las AMPA. ¿Por qué? Porque se han sentido engañados. Y, es más, han denunciado públicamente que su decreto ofrece un trato discriminatorio sobre la jornada parcial, porque esta última sí que puede ofrecer actividades extraescolares dentro de la jornada escolar.

Las familias no entienden cuál es el sentido de la jornada continua si terminan los niños a las tres y media, y tienen que esperar hasta las cinco para hacer actividades complementarias a su formación y que no sean puramente o meramente asistenciales como está ocurriendo en la actualidad.

Señor *conseller*, creo que deberíamos de escuchar a la comunidad educativa y no coaccionar la libertad de las familias para poder elegir. Y, ¿por qué no se puede convivir con las dos modalidades?

Otro frente abierto es el sector de las extraescolares, ¿no?, que ya han anunciado que tienen una caída de un 75%, donde denuncian en otro artículo que la jornada continua gratuita hunde el sector de las extraescolares.

Primero, ya no se permite a las familias que elijan. Y, después, estamos abocando a la destrucción del empleo. Por ejemplo,